

Penoza

Pieter Bart Korthuis

Penoza

Anthos|Amsterdam

ISBN 978 90 414 1658 2

Penoza is gebaseerd op de gelijknamige KRO-televisieserie,
geproduceerd door NL Film & TV b.v. in opdracht van de KRO.

© 2010 KRO/NL Film & TV b.v./Pieter Bart Korthuis

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie filmstill bewerkt door Roald Triebels

Foto auteur Merlijn Doomernik

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

DEEL I

I

Carmen van Walraven rende het steile duin op alsof haar leven ervan af hing. Bij elke stap die ze zette, zakten haar voeten verder weg in het mulle zand en om niet naar beneden te glijden greep ze zich vast aan een pluk helmgras. Boven op het duin volgde de beloning, de zee. Tevreden keek ze op haar stopwatch. Ondanks de korte nacht – ze waren pas om drie uur thuisgekomen van Marleens bruiloft – had ze meer energie dan anders. Haar langgerekte schaduw strekte zich uit over het verlaten strand.

Dit zal ik nog het meest missen, dacht Carmen. Haar vaste rondje door de duinen was het enige moment van de dag dat ze even helemaal van zichzelf was. Dat ze niet geleefd werd door anderen. Alsof ze zweefde door de ruimte, liet ze zich met grote sprongen naar beneden vallen en rende over het vaste zand langs de branding naar huis.

Een strakke twintig minuten later liep ze het pad op van de voormalige dokterswoning aan de rand van Zandvoort waar ze nu al vijftien jaar woonde. Toen ze het kochten, was het niet meer dan een bouwval, rijp voor de sloop, maar voor Carmen was het liefde op het eerste gezicht geweest. De houten villa met de veranda, de rood-witte luiken, de twee erkers en het zeshoekige torentje op het dak waren de ver-

vulling van een meisjesdroom, haar eigen Villa Kakelbont. Van onder tot boven had ze het in oude glorie weten te herstellen en aan de achterkant had ze een serre laten aanbouwen met grote schuifdeuren naar de tuin. Zelfs Frans, die aanvankelijk liever voor een van die ziellose moderne witte villa's achter de Zuid Boulevard was gegaan, zei altijd dat als ze ooit zouden verhuizen, het huis wel mee moest.

Binnen rook het naar zaterdag. Gebakken eieren met spek. Carmen legde haar iPod op het dressoir en klom de trap op naar de bovenverdieping. Fris gedoucht stond Frans zich in de slaapkamer af te drogen.

‘Hebben de kinderen al ontbeten?’ vroeg Carmen.

‘Nee, die slapen nog,’ antwoordde hij met een veelbetekende blik. Hij kwam achter haar staan en legde zijn armen om haar heen. ‘Ben je blij?’

‘Ga weg, idioot. Ik stink!’ zei Carmen halfslachtig.

‘Je ruikt goddelijk. Frans kuste haar in haar hals.

Een uur later zat ze met de drie kinderen aan de lange houten tafel in de serre, de weekendbijlage opengeslagen op schoot.

‘Ik wil niet weer naar de boot,’ zeurde Boris.

‘Het zal toch moeten, maatje,’ riep Frans die bezig was zijn jas aan te trekken. ‘Kom, geef je moeder een kus. We gaan.’

Boris had hem al de hele week moeten helpen met het afkrabben en verven van de Adriana, de oude witte tweemaster die nog van Frans' vader was geweest.

Demonstratief propte Boris de laatste hap brood in zijn mond en schoof de overgebleven hagelslag op zijn bord bij elkaar.

‘Hé, denk erom,’ zei Carmen vermanend.

‘Ik was uitgeschoten!’

‘Ja, zo ken ik er nog een paar. Wegwezen jij.’ Ze trok hem

naar zich toe en drukte een kus op zijn wang.

Mokkend liep hij de deur uit, zijn vader achterna.

Ongezien door de kinderen – Lucien was al weer terug naar bed en Natalie liet het bad vollopen – schoof Carmen het bord van Boris naar zich toe en goot met heimelijk plezier het bergje hagelslag in haar mond.

Toen klonk het eerste schot.

Gisteren hadden ze met elkaar gedanst op het bruiloftsfeest van Marleen en Johan in de jachthaven. Aan het eind van de avond stonden ze samen op de steiger bij de Adriana.

‘Kijk, dit heeft Boris gedaan. Dit hele stuk. Zonder drui-pers,’ zei Frans. ‘Over een week is hij af. Dan kunnen we gaan.’

‘Gaan? Waarheen?’ vroeg Carmen.

‘Jij mag kiezen. Kaap Hoorn of Kaap de Goede Hoop. Suezkanaal mag ook.’

‘Waar heb je het over?’

‘Wat we altijd van plan waren. Zeilen. Zo naar de andere kant.’

Ze dacht dat hij een grapje maakte. ‘Hoe kan dat nou? Lucien doet eindexamen.’

‘Als je wilt. Als je echt wilt,’ zei Frans, ‘dan stap ik eruit. Maar dan moeten we weg. Ver weg. Met de kinderen. En dan kunnen we nooit meer terug.’

‘Of?’

‘Of ik blijf erin... maar dan wordt alles anders. Dan wordt het oorlog.’

De Adriana wiebelde op het water. Carmen luisterde naar het tikken van de lijnen tegen de masten, die de seconden leken af te tellen. Toen drukte ze zich stevig tegen hem aan.

Ze zouden vluchten. Een nieuw leven beginnen.

Carmen sprong op. Haar theeglas spatte met een knal uit elkaar op de keukenvloer. Er klonken nog meer schoten. Dit was het. Dit was waar ze al die jaren bang voor was geweest.

Natalie kwam de trap af denderen. ‘Papaaa!’

‘Bel 112! Nu!’ riep Carmen terwijl ze naar de voordeur rende.

Boris stond als verlamd bij de auto. Ze knielde voor hem neer. Hij was niet geraakt. Godzijdank. Vaag registreerde ze het geluid van de motor die zojuist voorbij was gekomen en nu via het pad door de duinen probeerde weg te komen. Frans lag een paar meter verderop op zijn rug. Het was de eerste warme voorjaarsdag. Als ze niet beter zou weten, zou ze denken dat hij even was gaan liggen om van de zon te genieten.

Drie weken eerder...

Carmen stopte de Volkswagen Touareg, haar boodschappenkarretje, zoals Frans de terreinwagen noemde, bij het schoolplein en keek even opzij. Boris' ogen gingen verborgen achter zijn te lange ongekamde blonde haren. Hij hield zijn knikkerzak stevig vast. Voor een tienjarige was hij nogal klein uitgevallen en eigenlijk was hij ook wat te dik, maar het drong niet tot Carmen door dat ze hem te veel verwendde. Ze zag het meer als puppyvet waar hij vanzelf uit zou groeien. Zo niet, dan waren het gewoon de genen van zijn vader, dus waar hadden we het over?

Meestal bracht Frans hem naar school, maar na een telefoontje van Steven Breusink die ochtend moest hij er op slag vandoor. Na achttien jaar huwelijk wist Carmen dat het zinloos was om te vragen wat er dan zo belangrijk was. Ze zou toch geen bevredigend antwoord krijgen. Bovendien hadden ze afgesproken om niet in het bijzijn van de kinderen over 'de Winkel' te praten. Natalie, haar vijftienjarige puberdochter die door oma Fiep het koekoekskind werd genoemd omdat ze zoveel slimmer was dan haar twee broers, had wel eens een poging gedaan om haar moeder uit te horen. Hoe was het mogelijk dat papa met het beheer van de jachthaven dit huis en hun luxeleventje kon betalen? Het antwoord dat de ouders van Frans hun zoon een vette erfe-

nis hadden nagelaten, stelde haar voorlopig tevreden. Carmen had zich heilig voorgenomen de kinderen nooit te vertellen dat hun vader zijn geld verdiende door kilo's Paak, Maroc en Afghaan het land in te smokkelen. Dat hun zakgeld dus feitelijk drugsgeld was. Geld dat overigens door Lucien, die twee jaar ouder was dan zijn zus, weer linea recta naar de plaatselijke coffeeshop werd teruggebracht, waarmee hij dus eigenlijk de vraag creëerde waarin zijn vader voorzag. Ze kon er weinig aan veranderen en had voor zichzelf besloten dat zolang Frans zijn handel en Lucien zijn consumptie beperkte tot softdrugs, zij daarmee kon leven.

‘Gaan jullie nog iets leuks doen vandaag?’

Boris haalde zijn schouders op.

Eerder dat jaar had hij ook al eens zijn knikkerzak mee naar school genomen, maar toen hadden de kinderen hem vierkant uitgelachen. Knikkertijd kon je niet afdwingen. Het was een spontane gekte. Iets wat zich als een virus verspreidde en na enkele weken weer was uitgewoed. Een paar dagen terug was het begonnen. In die korte tijd had hij zijn hele bezit, op een enkel *spikkeltje* en *gewoontje* na, weten te verspelen. Carmen moest weleens denken aan dat jongetje dat in de vierde van de lagere school bij haar in de klas had gezeten. Hij was nieuw en een beetje apart, maar niet extreem. Hij was misschien net iets molliger, net iets slomer, en hij stak net iets te vaak zijn hand op. Met enige schaamte dacht ze terug aan de zogenaamde liefdesbriefjes die zij en haar vriendinnetjes op zijn tafeltje achterlieten en ze herinnerde zich die ene keer dat de hele klas in een lange rij achter hem aan bleef lopen tot hij zich huilend in de wc opsloot. Pas toen de meester dreigde de deur open te breken, wilde hij weer naar buiten komen.

Ondanks het feit dat Carmen altijd met veel zorg de juiste

gympen en outfits voor hem uitzocht, zodat hij in ieder geval niet door zijn kleding uit de toon kon vallen, wist ze dat haar benjamin precies zo'n jongetje was en het brak haar hart dat ze hem iedere dag tot die vreselijke slangenkuil veroordeelde.

Boris stapte uit de auto en liep het schoolplein op in de richting van de groepjes kinderen die ineengedoken zaten bij de kuiltjes in het zand.

'Laat je niet op de kop zitten, hè kanjer!' riep Carmen hem bemoedigend na.

Later zou ze nog vaak terugdenken aan dit moment. Hoe kon het dat haar niks was opgevallen? Waarom had ze niks aan hem gemerkt? Als ze beter had opgelet, had ze kunnen zien dat hij zijn knikkerzak zo stevig omklemde dat zijn knokkels er wit van uitsloegen.

In het kantoor van het visverwerkingsbedrijf in IJmuiden zat Steven Breusink met twee potentiële klanten de tijd te doden tot zijn compagnons Frans van Walraven en Irwan de Rue, met wie hij de afgelopen twintig jaar een succesvolle samenwerking had opgebouwd, zouden verschijnen. Ieder had zijn eigen talent: Frans, de Bolle, hield zich met de afdeling financiën bezig en beheerde de voorraad. Steven had het beheer over het visverwerkingsbedrijf dat als dekmantel diende voor hun transporten, en Irwan onderhield het contact met leveranciers en afnemers, maar belangrijke beslissingen werden altijd gezamenlijk genomen. Dat ze het zo lang met elkaar volhielden zonder gepakt te worden, hadden ze met name aan Frans te danken, die een onfeilbare bedrijfsstrategie had ontwikkeld. De Winkel mocht niet groter groeien dan ze zelf konden overzien. Er mocht niet openlijk met geld worden gesmeten en de handel werd puur zakelijk benaderd. Je zag aan de collega's die de kolommen van *De Telegraaf*, de *Panorama* en de *Aktueel* vulden, wat de grootste gevaren van het vak waren: gretigheid en ruzie. Conflicten moest je daarom vermijden als de pest. Om te beginnen door met je poten van andermans handel af te blijven en ten tweede door beter te zijn dan de concurrentie. Dat betekende: op tijd leveren, alleen eerste kwaliteit, goeie

prijzen en nooit iemand een poot uitdraaien voor een snelle winst. Door zich streng aan deze regels te houden hadden ze nauwelijks aandacht getrokken van justitie en konden ze geweld, op een enkel bedrijfsongeval na, tot het minimum beperken.

Nu er al een paar jaar geen groei meer in het bedrijf zat, moest er hoognodig iets veranderen, vond Steven, wiens bestedingspatroon geen gelijke tred hield met zijn inkomsten.

Hij had altijd al een huis met een zwembad gewild. Sinds kort had hij die wens voor een godsvermogen in vervulling laten gaan door in de kelder zo'n luxe twaalfenhalfmeterbad te laten aanleggen met water tot aan de rand en verlichting in de bodem. Om de hypotheek te kunnen blijven betalen moest er dringend meer geld binnenkomen, en de twee jongens tegenover hem, Rick en Daniël, die onlangs een hele trits coffeeshops in Alkmaar en omgeving hadden overgenomen, zouden daarvoor kunnen zorgen.

Net toen hij ongedurig begon te worden omdat zijn maten op zich lieten wachten, kwam Frans stuurs het kantoor binnenvallen. Hij had er een bloedhekel aan om hier te komen, omdat je de rest van de dag tot in je poriën naar vis bleef meuren. 'Jullie heben toch wel je mobieltjes in de auto achtergelaten, hoop ik?' zei hij zonder hun gasten een hand te geven. 'Moet dat?' vroeg Rick, een gladjakker die er met zijn Kiton-maatpak, Armani-zonnebril, ringbaard en puntige bakkebaarden uitzag alsof hij was weggelopen uit *Miami Vice*. Zijn collega Daniël, een gozer met wie ze wel eerder zaken hadden gedaan, bood meteen aan om de accu's eruit te halen.

'En jij dacht dat dat afdoende was?' schamperde Frans. 'Irwan er niet?' vroeg hij vervolgens aan Steven terwijl hij een bak koffie voor zichzelf inschonk.

'Ik kon hem niet bereiken, maar ik heb ingesproken. Vol-